U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **MADE GROUP, a. s.**, se sídlem Praha 1, Dlouhá 614/10, zastoupeného Mgr. Petrem Mimochodkem, advokátem se sídlem Praha 2, Mánesova 752/10, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy**, se sídlem Praha 2, Slezská 7/100, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 12. 2016, č. j. 65 Ad 10/2015 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 13. 5. 2015, č. j. SVS/2015/037308-G (dále jen „rozhodnutí žalované“), bylo změněno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Olomoucký kraj (dále jen „krajská veterinární správa“) ze dne 5. 3. 2015, č. j. SVS/2015/022758-M, tak, že ve výroku tohoto rozhodnutí došlo toliko k úpravě morfologické kategorie (z čísla množného na jednotné stran předmětné zásilky) a ke snížení výše uložené pokuty na 5.000 Kč. Rozhodnutím krajské veterinární správy byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 72 odst. 1 písm. j) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“), v příčinné souvislosti s porušením § 30 odst. 3 písm. a) citovaného zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč a současně povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Předmětného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že před příchodem zásilky v rozhodnutí konkretizovaných živočišných produktů z jiného členského státu na místo určení do provozovny MRAZÍRENSKÉ SKLADY OLOMOUC – schváleného skladu potravin provozovatele SAFI Olomouc s. r. o., kde má pronajaté skladovací prostory (mrazírenské a chladírenské kobky), neinformoval jako příjemce krajskou veterinární správu o příchodu živočišných produktů z jiného členského

státu na místo určení, v rozsahu stanoveném v § 2 nařízení vlády č. 125/2011 Sb., o stanovení informační povinnosti příjemcům živočišných produktů v místě určení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 125/2011 Sb."). Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 12. 2016, č. j. 65 Ad 10/2015 – 32, byla žaloba zamítnuta.

[2] V napadeném rozsudku krajský soud po posouzení příslušných ustanovení veterinárního zákona, nařízení vlády č. 125/2011 Sb., a na věc dopadajících předpisů Evropské unie dospěl k závěru o nedůvodnosti námitky žalobce, že aplikace českých právních předpisů je v rozporu s evropskou legislativou, zejména s čl. 3 odst. 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. 4. 2004, o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (dále jen „nařízení č. 882/2004"); naopak ustanovení § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona (rozvedené v § 2 nařízení vlády č. 125/2011 Sb.) bylo navrženo právě na podkladě čl. 3 odst. 6 nařízení č. 882/2004. Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda může členský stát požadovat, aby došlo k ohlášení příchodu výrobků před jejich faktickým dodáním. Dospěl přitom k závěru, že požadavek na předstižnou ohlášku příchodu určených produktů je v souladu s evropským právem. K námitce stran čl. 17 odst. 1 odrážky druhé a čl. 15 odst. 5 nařízení č. 82/2004 krajský soud konstatoval, že se míjí se souzenou věcí, neboť tato ustanovení se týkají pouze úředních kontrol krmiv a potravin jiného než živočišného původu.

[3] Proti tomuto rozsudku brojí žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.").

[4] Kasační argumentace se zcela kryje s argumentací obsaženou již ve správní žalobě. Stěžovatel, po obšírné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, toliko (zcela shodně jako v žalobě) namítá, že ustanovení § 30 odst. 3 písm. a) veterinárního zákona, respektive § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 125/2011 Sb., jsou v rozporu nejen s čl. 3 odst. 6 nařízení č. 882/2004, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 596/2009 ze dne 18. 4. 2009, ale také s duchem tohoto předpisu a jeho cílem.

[5] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[6] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele, je vhodné nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i o řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v ustanovení § 109 odst. 4, větě za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti, uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu

je tak přezkoumáván v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, sp. zn. 6 Ads 3/2003). Jinými slovy, *„[u]vedení konkrétních stížních námitek (...) nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* (rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[7] V posuzované věci stěžovatel v kasační stížnosti fakticky pouze opakuje podstatnou část své žalobní argumentace, jíž se u krajského soudu domáhal posouzení souladnosti příslušných ustanovení veterinárního zákona, respektive nařízení vlády č. 125/2011 Sb., s nařízením č. 882/2004. Obecně vzato, stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem – v tomto případě nevyčerpání žalobou vymezeného předmětu řízení). Nejsou-li ale stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu. Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ní nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Protože stěžovatel v kasační stížnosti nijak nepolemizuje s důvody, na nichž stojí napadené rozhodnutí krajského soudu, nýbrž pouze reprodukuje argumenty uplatněné již v žalobě, se kterým se ale krajský soud v napadeném rozsudku věcně vypořádal, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřípustnost.

[9] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2018

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu